

Forsorg, saafremt de efter deres personlige Forhold iøvrigt egne sig dertil, og for saa vidt de af Fattigbestyrelsen skønnes at kunne forsørge sig og deres Børn uden Fattighjælp". Jeg tillader mig at tro, at en saadan Fortolkning af Bestemmelsen vil medvirke til, at Tallet 30,000, der maaske ellers nok kunde passe, bliver øget og Beløbet i tilsvarende Grad.

Til Forslagets enkelte Paragraffer skal jeg tillade mig at gøre nogle enkelte Bemærkninger. I Slutningen af § 4 findes der en Bestemmelse, der ikke var i Lovforslaget ved dets Forelæggelse. Det hedder nu saaledes: „Dog kan det" — Underholdningsbidraget — „saafremt Forholdene tale derfor, ydes i indtil 2 Aar efter Ægteskabets Indgaaelse". Jeg forstaar ikke Berettigelsen af, at Understøttelsen kan være endog to Aar efter Stiftelsen af Ægteskabet. Jeg synes ikke om den Bestemmelse. I § 7 er Fordelingen af Udgifterne ændret saaledes, at Kommunerne nu skulle betale de 2 Trediedele og Staten den ene Trediedel. Man ser her det Særsyn, at Kommunekasserne ere belastede stærkere, end den højtærede Minister havde tænkt sig; men jeg forstaar godt Motiveringen deraf. Man har sagt — som jeg synes ganske rigtigt — at de Beløb, der tilgaa Amtsrepartitionsfonden, komme ind paa en ensidig og uheldig Maade, det vil derfor være urigtigt at stille i Udsigt yderligere Beløb; indgaaede paa samme Maade, og man har saa sagt, at saa maa vi hellere tage de 66 pCt. af Kommunekassen og lade Amtsrepartitionsfonden være fri. Maaske kan det ogsaa i nogen Grad medvirke til, at man ikke bliver særlig flot, naar Kommunerne selv skulle betale Broderparten.

Endelig skal jeg om § 11 bemærke, at jeg er meget vel tilfreds med den Ændring, den har faaet. Det var oprindeligt foreslaaet, at et dertil nedsat Udvalg skulde forvalte disse Midler. I de senere Aar er man atter og atter gaaet uden om Kommunalbestyrelserne, en Bestræbelse, som jeg finder meget uheldig. Da vi fik Loven om kommunal Valgret, maatte man jo gaa ud fra, at for Fremtiden vilde Kommunalbestyrelserne være et nogenlunde tro Udtryk for den offentlige Mening i de respektive Kommuner. Fra Lovgivningsmagtens Side lægges der Tid efter anden en øget Række af Byrder og Forpligtelser over paa Kommunalbestyrelserne, men man har været tilbøjelig til ved Siden af disse at etablere Nævn og Udvalg, som skulde have den Opgave at forvalte Dele af Midler, som Kommunalbestyrelserne indkassere. Dette er efter min

Mening fejlagtigt, og jeg finder derfor den Ændring, der er indført i § 11, tilfredsstillende.

Den højtærede Konseilspræsident nævnede, at Lovforslaget i Folketinget har fundet en Tilslutning, som næsten er enestaaende, og det har man ikke kunnet undgaa at lægge Mærke til. Jeg kunde for mit Vedkommende egentlig have ønsket, at Lovforslaget var fremkommet paa en bejlligere Tid, end Tilfældet er, thi det kan jo ikke nægtes, at det falder lidt haardere paa Kommunerne, og at man forliger sig daarligere med det, naar der samtidig skal spinkes og spares, ikke mindst paa de civile Budgetter — dermed være ikke sagt, at der fraadses paa de militære, men Besparelserne der ere ret minimale, hvorimod der paa de civile Budgetter skal spares, hvor det er muligt. Kommunerne ville formentlig — jeg siger endogsaa: forhaabentlig — komme til at undvære de 1,200,000 Kr. i Tilskud fra Statskassen, og saa kommer man med et Lovforslag som dette, der kræver adskillige Hundre tusind Kroner. At det derfor i Kommunalbestyrelserne ikke imødeses som noget Plus, er forklarligt, og at saadanne Betragtninger møde en, naar man kommer ud og hører, hvad Skatteyderne og disses Repræsentanter i Kommunalbestyrelserne mene, er ret selvfølgelig.

Jeg skal slutte med at udtale, at Venstregruppen her i Landstinget vil yde sin Medvirken til, at dette Lovforslag ophøjes til Lov, selv om vi have nogen Betænkelighed derved som Følge af den daarlige finansielle Stilling, Statskassen befinder sig i, og som ogsaa Kommunerne faa at føle.

Rottbøll: Naar man ser den Stigning i Statens Udgifter til sociale Formaal, der er foregaaet fra 1884—85 til nu, vil man faa et Indtryk af den uhyre Udvikling, der er sket paa dette Omraade. Jeg skal nævne et Par Tal. Statens Udgifter til sociale og visse andre humane Formaal vare i Femaaret 1884—85 til 1888—89 61,810 Kr., i 1910—11 ca. 11,859,000 Kr. Medtage vi Udgifterne til Abnormvæsenet, Redningshjem, det offentlige Lægevæsen o. s. v., vare de samlede Udgifter i det nævnte Femaar ca. 2,219,000 Kr., i 1910—11 ca. 23,444,000 Kr. Jeg tror, at man af disse Tal vil faa et Indtryk af, at vi ere langt fremme paa den sociale Lovgivnings Omraade, at vi have strakt os vidt, og at vi maaske nu staa som et af de Lande, der ere videst i denne Retning. Desværre ere vi samtidig komne vidt i Retning af Gæld og Skatter, og vi komme jo videre endnu paa dette Omraade. De to